

Vecinul meu, pe care-l știam om plin de cumsecădenie, fruntaș la locul de muncă, soț și tată exemplar, a căzut în patima automobilismului. Cum s-a făcut, nu știu. Pe semne că, văzînd mereu mai multe mașini înșirate frumos în fața blocului, văzînd pe tot mai mulți vecini urcîndu-se la volan și zimbîndu-i, într-un fel, sfidător, de după parbriz, vecinul meu s-a lăsat ispitit, ademenit, vrăjit de idee, și a transformat ideea în faptă. Pe scurt, vecinul meu și-a luat automobil. Foarte bine, veți spune, să-l poarte sănătos. Așa mi-am spus și eu. Numai că, spre marea mea mirare, pe vecinul meu — despre care ceilalți vecini declară, cu bunăvoință, că, pentru un începător, conduce satisfăcător —, ei bine, de o bună bucată de vreme, îl văd tot mai rar la volan. Nu mai merge la serviciu, cu automobilul, nu mai face piața, cu automobilul, nu-și mai duce soacra la gară, cu automobilul. Iese, uneori, duminica, împreună cu familia, nu departe, pînă la Cernica, și se întoarce destul de repede. În schimb, acordă automobilului, mult mai mult timp, decît toți ceilalți vecini ai mei laolaltă. Cum vine de la serviciu, îmbracă o salopetă ponosită, și zăbovește pînă noaptea, tirziu, în preajma idolului său. La început, l-am observat cum saltă capota mașinii și privește, îngîndurat, motorul. Pe urmă, l-am văzut cu o trusă de scule, meșterînd, destul de stîngaci, ceva la o roată. În sfîrșit, mi-a fost dat să-l văd așezat pe jos, plin de ulei pe mîini și pe față, cu o puzderie de șuruburi, chei, șaibe, piulițe, în jur. Părea fericit. Și tot așa, zi de zi. Cînd nu se tira sub automobil, cînd nu-i demonta motorul, îl spăla meticolos, îl lustruia cu dragoste. Am aflat că-și

cumpărase o multime de cărți de specialitate, pe care le studia cu sîrg. Dacă vreun vecin avea vreun necaz cu mașina, vreo pană, sărea să-l ajute, dădea sfaturi, puneă mîna. Nu-mi dau seama dacă era de folos, deseori l-am văzut pe vecinul în cauză, dînd cu șurubelnița de pămînt, scos din sărite. Am aflat că omul despre care vă vorbesc are, de la o vreme, neplăceri în familie, că, la locul de muncă, a fost retrogradat pentru neglijență în serviciu. Dar, se pare că nu-i pasă. El dă tircoale zilnic automobilului sedentar și povestește pe larg, cui are timp să-l asculte, cît de perfectă este alcătuirea aceea de fiare pe roți, care merge ca ceasul.

Cum duc lipsa unei prietene metafiziciene, cu care să dialoghez în contradicțoriu, cum face ilustrul meu confrate, Mihai Popescu, ori de cite ori are vreo dilemă, stau și-mi rumeg singur gîndurile, privind, de la fereastră, pe vecinul meu, căzut în patima automobilismului. Și, nu știu de ce, îmi vine în minte cazul unui regizor. Însul despre care vă vorbesc a făcut cîndva un spectacol bun, mai apoi, alte citeva, nu prea strălucite. Cu vremea, a început să-și insoțească așazisele realizări scenice, din ce în ce mai încălcite, cu ample expuneri, să le prefațeze în caietele-program ale teatrelor, explicîndu-le, justificîndu-le teoretic. Tot mai des, îi citeam, prin reviste, articole în care formula noi direcții de dezvoltare a regiei, după un sistem propriu, hîlîndu-și confrății. Ca și vecinul meu, care a uitat pentru ce-și cumpărase automobilul, însul se îndălțase în sferelc teoriei pure, dînd și altora lecții, uitînd, pur și simplu, că regia înseamnă, în primul rînd, practică.